

Sygn. akt V CSK 114/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku M.N. i Z.N.
przy uczestnictwie "G." Spółki Akcyjnej w W.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 11 lipca 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wnioskodawcy we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazali na potrzebę wykładni art. 348, art. 349, art. 350 i art. 351 k.c. w związku z art. 292 i art. 176 § 1 k.c.

Analiza sformułowanych wątpliwości i ich uzasadnienie wyklucza przyjęcie, że wskazana przez skarżących przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania wystąpiła. W szczególności nie ma wystarczających

podstaw do przyjęcia, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego powstała istotna rozbieżność, co do tego, w jaki sposób mogło nastąpić przeniesienie posiadania służebności o treści podobnej do służebności przesyłu.

Nie było i nie ma sporu, co do tego, że przedsiębiorstwo państwowe, które przed dniem 1 lutego 1989 r. nie mogło w drodze zasiedzenia nabyć na swoją rzecz własności nieruchomości ani ograniczonych praw rzeczowych, może do okresu posiadania wykonywanego po dniu 1 lutego 1989 r. doliczyć okres posiadania Skarbu Państwa sprzed tej daty, jeżeli nastąpiło - wymagane w art. 176 § 1 k.c. - przeniesienie posiadania. Zapatrywanie to - w świetle utrwalonego obecnie stanowiska Sądu Najwyższego (zob. m.in. postanowienia: z dnia 25 stycznia 2006 r., I CSK 11/05, Biul. SN z 2006 r. Nr 5, poz. 11; z dnia 13 października 2011 r., V CSK 502/10, nie publ.; z dnia 14 października 2011 r., III CSK 251/10, nie publ.; z dnia 28 marca 2012 r., V CSK 181/11, nie publ.; z dnia 17 grudnia 2008 r., I CSK 171/08, OSNC 2010, Nr 1, poz. 15;) - należy uznać za trafne. Utrwalone jest również stanowisko, że wykazanie przeniesienia posiadania mogło nastąpić przez przedstawienie decyzji wydanej na podstawie art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami (Dz.U. Nr 79, poz. 464 ze zm.), przy czym Sąd Najwyższy konsekwentnie wskazywał, że decyzja ta może być uznana za dokument, o którym mowa w art. 248 k.c., stwierdzający fakt uprzedniego przeniesienia posiadania (zob. postanowienia: z dnia 18 maja 2007 r., I CSK 64/07, nie publ.; z dnia 23 stycznia 2013 r., I CSK 256/12, nie publ.; z dnia 20 września 2013 r., II CSK 10/13, OSP 2015, z. 2, poz. 17). Pogląd ten nigdy jednak nie był formułowany jako przymus przedstawienia takiej decyzji i nie może być odczytywany jako wyłączający możliwość wykazania przeniesienia posiadania w inny sposób. Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach, odwołując się do art. 348 k.c. stanowiącego, że przeniesienie posiadania następuje przez wydanie rzeczy, wyrażał też pogląd, że w przypadku przeniesienia służebności przesyłowej wydanie rzeczy polega na przejęciu przedsiębiorstwa przesyłowego, którego użyteczność jest zwiększana przez korzystanie z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym służebności gruntowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 stycznia 2015 r., V CSK 26/14; z dnia 12 lutego 2015 r., IV CSK 280/14; z dnia 15 października 2015 r., II CSK 853/14, nie publ.).

Uwzględniając stabilną linię orzecniczą Sądu Najwyższego, brak jest podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania z uwagi na wskazywaną przez skarżących przesłankę.

Jednocześnie zaważa się, że zgodnie z art. 398¹² k.p.c. postępowanie przed Sądem Najwyższym - wyjątkiem wypadków określonych w art. 173 - 175¹ k.p.c. - ulega zawieszeniu jedynie na zgodny wniosek stron.

Mając na uwadze powyższe, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aj